

Sygn. akt: WK 9/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wiesław Błuś

SSN Edward Matwijów

Protokolant : asystent SSN Anna Krawiec

w sprawie st. szer. pchor. D. Z., skazanego za wykroczenie określone w art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm.), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 10 lipca 2013 r. kasacji na korzyść, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 6 marca 2013 r.

- 1. uchyla wyrok w zaskarżonej części;**
- 2. wydatki związane z rozpoznaniem kasacji ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 6 marca 2013 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w W. uznał obwinionego st. szer. pchor. D. Z. za winnego popełnienia wykroczenia

określonego w art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356 ze zm.), polegającego na tym, że w dniu 12 stycznia 2013 r. ok. godz. 22.55 na terenie 1 kompanii[...] w izbie żołnierskiej nr ... Akademika nr ... Wojskowej Akademii Technicznej

w W., wbrew zakazowi określönemu w art. 14 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, wspólnie z innymi ustalonymi podchorążymi spożywał alkohol w postaci wódki i piwa, i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (sto) zł, a na podstawie art. 118 k.p.w. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. obciążył kosztami postępowania w wysokości 100 (sto) zł, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) zł.

Wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 6 marca 2013 r. (prawomocny z dniem 28 marca 2013 r.), w części dotyczącej orzeczenia o kosztach postępowania, zaskarżył w drodze kasacji Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku, w części dotyczącej orzeczenia o kosztach, naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 625 k.p.k. i 627 k.p.k. oraz prawa materialnego, tj. art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r., Nr 49, poz. 233 - t. j. ze zm.) polegające na niezasadnym obciążeniu obwinionego kosztami postępowania, w tym opłatą podczas gdy zgodnie z dyspozycją art. 625 k.p.k. i art. 21 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w razie skazania żołnierza pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, nie pobiera się od niego należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym opłat” i w związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Artykuł 625 k.p.k., do którego odsyła w sprawach o wykroczenia art. 119 k.p.w., jednoznacznie określa, że nie pobiera się należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych w razie skazania m.in. żołnierza pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego. W czasie orzekania st. szer. pchor. D. Z. był słuchaczem II roku studiów w Wojskowej Akademii Technicznej w W., czyli pełnił służbę, która jest wymieniona w art. 625 k.p.k.

W tej sytuacji, należy uznać, że wyrok Sądu pierwszej instancji, w części dotyczącej obciążenia skazanego kosztami sądowymi, zapadł z rażącym naruszeniem przepisów - art. 625 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. – mającym istotny wpływ na treść przedmiotowego orzeczenia, ponieważ Wojskowy Sąd Garnizonowy w W. pomijając treść tych przepisów, na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k., zasądził od st. szer. pchor. D. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł, w tym i opłatę w wysokości 30 zł, pomimo tego, że z treści art. 21 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) jednoznacznie wynika, iż przepis art. 21 pkt 1 i 2 tej ustawy nie ma zastosowania m.in. do żołnierzy pełniących służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego.

Podzielając wyrażony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że przepis art. 537 § 1 k.p.k. pozwala także na uchylenie zaskarżonego orzeczenia bez wydawania orzeczenia następczego, tj. o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania albo umorzeniu postępowania – art. 537 § 2 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym, Warszawa 2008, s. 1331 – 1332, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 404/07, R-OSN KW 2007, poz. 2959 CD, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2011 r., WK 3/11, R-OSN KW 2011, poz. 1054 CD), Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i uchylił wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 6 marca 2013 r. (sygn. akt: W 12/13) w zaskarżonej części.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 638 k.p.k.